

Отже, власні імена людей, зокрема християнського походження – важливе джерело для творення українських прізвищ. Відіменні прізвища с.Шумляни – це численна та розмаїта група антропооснов, що становить значну частину від загальної кількості всього фактичного матеріалу. Дослідження прізвищ нашої території, мотивованих християнськими іменами, виявило перевагу чоловічих варіантів над жіночими, що зумовлено традицією іменувати по батькові.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Близнюк Б.Б. Церковно-християнські чоловічі імена в основах сучасних гуцульських прізвищ // Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету. Серія: Мовознавство. – Тернопіль: ТНПУ, 2005. – I (13). с. – 81-86.
2. Кравченко Л. Прізвища Західної частини Полтавщини, утворені від християнських імен // Наукові записки. Серія: Мовознавство.—Тернопіль:ТДПУ, 2003. – Вип. I. с. – 45-48.
3. Панчук Г.Д. Антропонімія Опілля. Матеріали для спецкурсів та спецсеминарів (методичні рекомендації).— Тернопіль: Тернопільський державний педагогічний університет ім. Володимира Гнатюка.—2001.—195 с.
4. Редько Ю.К. Сучасні українські прізвища. – К., 1966.—214 с.
5. Сенів Н.І.Основні способи і засоби ідентифікації жінки в писемних пам'ятках української мови XIV-XVIII ст. // З історії української лексикології.—К., 1990. – с 11-13.

Вишинська М.

Науковий керівник – Сеньовська Н. Л.

ВПЛИВ ХРИСТІАНСТВА НА ВИХОВАННЯ СУЧАСНИХ УКРАЇНСЬКИХ ШКОЛЯРІВ

Ми живемо в складний час, коли більшість засобів масової інформації пропагують блуд, розбещеність і насильство, а християнські ідеали чистоти й цнотливості піддаються систематичному висміюванню. Думка, що розвиток розумових здібностей «як бонус» формує і високі моральні якості дитини, не має жодних підстав. Можна зустріти високоосвічених людей, але цілком бездуховних. З іншого боку, зовсім неосвічену, але високодуховну людину. Тому перед сучасною українською школою стоїть завдання не лише дати освіту дітям, але й сформуванню їхній «моральний стержень», спираючись на традиційну для нашого світогляду християнську мораль.

Мета статті – охарактеризувати перспективи впливу християнства на виховання сучасних українських школярів.

Про необхідність виховання дітей згідно із християнськими чеснотами говорили провідні українські педагоги.

Філософ-мислитель Григорій Ващенко вважав, що лише на основі християнства можна побудувати таку виховну систему, яка своїм корінням сягає глибини віків і може пробудити до життя те незнищене, що закодоване в духовних генах людського роду, і оживляє клітини людської душі, понівечені духовним геноцидом комуністичної виховної системи. Християнське виховання намагається дати дитині духовне спрямування, щоб вона могла вистояти перед різними спокусами і йти у житті правильним шляхом. А для цього потрібно, щоб вона з дитинства не тільки знала правила поведінки, але й мала внутрішню цілісність, яка робила б зрозумілими для неї різноманітні прояви добра і зла. «Риси моральної людини розкриті в Євангелії, в посланнях апостолів, в творах Отців Церкви. Відбиті вони, як показано вище, і в наших традиціях. Завдання школи полягає в тому, щоб ці традиційні ідеали відновити і пристосувати до сучасності і тих завдань, що ставить перед нашим народом історія. Особливу велику увагу треба звернути на виховання у нашій молоді патріотизму на християнських засадах. Крім того, школа має виховати у молоді гуманність, чутливе відношення до людини не лише на словах, а й ділах» [7, с.184-185].

Постійна реалізація моральних ідеалів у повсякденному житті веде до утвердження віри в Бога. Професор Д. Бурко зауважував: «До чеснот треба людину привчати змалку практичною працею, діянням. В іншому випадку це буде тільки сіра теорія. Коли такі учні напхані самими теоретичними міркуваннями опиняються серед життєвої дійсності, потонуть при першій спробі в житейському морю» [8, с. 119].

Будь-яке відірване від релігії виховання – чи то родинне, чи то шкільне – має на меті тимчасові життєві цілі, пов'язані з потребами сім'ї, суспільства або держави. Так, наприклад, сучасна американська школа побудована на принципі «вільного виховання», а система виховання у тоталітарних країнах намагається зробити людину слухняним знаряддям державної політики. Як у першому, так і в другому випадку істинне виховання відсутнє, оскільки тут його метою є не сама людина та її найвище благо, а інтереси держави або суспільства. Політичні обставини змінюються, змінюються й педагогічні принципи, а діти стають жертвами шкільних експериментів.

Інша справа – релігійне виховання, яке дбає про духовний розвиток особистості, що ґрунтується на вічних Божественних принципах. Тут мета християнського виховання не змінюється в залежності від політичних або філософських віянь, а ґрунтується на Божественному одкровенні. Тому у справі виховання дітей потрібно керуватися не модою, не вимогами держави, а словом Божим. Минають століття, змінюються суспільні умови, а природа людської душі залишається незмінною.

Школа допомагає Церкві в євангелізації. Декларація про християнське виховання зазначає, що важливою функцією є творення особливої атмосфери у шкільній спільноті, оживленій євангельським духом свободи і любові, де кожний прямує до нового творіння у Христі, де знання про світ, життя і людину, які вони отримують у школі, осяяній вірою.

Збереження та поглиблення духовності в навчальних закладах, зокрема у школах, значно залежить від богопосвячених осіб, які проводять у них релігійне виховання. Присвячуючи себе праці у такій спільноті, вони будують оточення, вкорінене у євангельських чеснотах правди і любові. Віддаючись щиро, із завзятістю, богопосвячені особи вносять у школу досвід відносин із Богом.

Такий взаємозв'язок школи та церкви реалізується через залучення дітей до різноманітних програм церковних та громадських організацій, а також через відвідування духовними особами шкіл, уроки християнської етики.

Звісно, батьки мають право вибрати для своїх дітей інші способи виховання, але робота буде гармонійною, якщо вони підтримають співпрацю школи та церкви. Адже призначення людства не обмежується лише земним життям, а сягає вічності. Тому і виховання учнівської молоді повинно допомогти йому мати цю головну мету перед очима і знати, як її досягти.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Ващенко, Г. Виховний ідеал: підручник для педагогів, виховників, молоді і батьків: Т.1 / Г. Ващенко. – Полтава: Полтавський вісник, 1994. – С. 184 – 185.
2. Виховання молодого покоління на принципах християнської моралі в процесі духовного відродження України: зб. наук. пр. / [голов. ред. В. М. Жуковський]. – Острог, 1997. – С.119
3. Вихрущ А. В. Основи християнської педагогіки / А. В. Вихрущ, В. М. Карагодін, Т. Д. Тхоржевська. – Тернопіль: Освіта, 1999. – С. 105 – 128.

Бондар О.

Науковий керівник – Решетуха Т.В.

ВИСВІТЛЕННЯ СОЦІАЛЬНИХ ПРОБЛЕМ ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ (ЗА МАТЕРІАЛАМИ ІНТЕРНЕТ-ВИДАННЯ «УКРАЇНЬСЬКА ПРАВДА»)

Актуальність дослідження зумовлена широким обговоренням питання про те, як вирішувати соціальні проблеми переселенців та яким інструментом при цьому виступають ЗМІ.

Мета дослідження полягає у визначенні особливостей висвітлення соціальної проблематики переселенців засобами масової інформації та частоті висвітлення теми у всеукраїнському електронному виданні «Українська правда».

У зв'язку із складною політичною ситуацією в Україні велика кількість родин терміново змінили своє місце проживання. Десятки тисяч людей змушені були покинути свої домівки і тимчасово переміститися в інші регіони нашої держави.

Потрібно розрізняти два терміни: «біженець» і «переселенець». У законі України «Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту» подається таке визначення: «Біженець – особа, яка не є громадянином України і внаслідок цілком обґрунтованих побоювань стати жертвою переслідувань за ознаками раси, віросповідання,